

Gang summede det om Drene med "Upaalidelighed", "Standale" og den Slags Ord. "Standale" er jo for Resten ogsaa bleven nævnt her i Dag, det undgaar det ærede Medlem sjældent, naar han taler om Statsbanerne. Ingeniør Ernst fandt sig foranlediget til at søge Tingets Samtykke til at anlægge Sag mod det ærede Medlem. Saa viste det sig imidlertid, at denne Sag blev forliget og forliget med en Erklæring fra det ærede Medlem om, at han aldeles ikke vilde ramme Ingeniør Ernsts Person, "det var intet Øjeblik faldet ham ind at ville angribe eller betvivle Ernsts personlige Hæderlighed." Men det, som det var det ærede Medlem om at gøre, var at ramme Sagen; det var altsaa ikke Personen, men Sagen, det ærede Medlem vilde ramme. Og der er det, jeg siger, at der er en Mangel ved det ærede Medlems Evner. Det ærede Medlem har sikkert ogsaa i Dag blot villet ramme Sagen og aldeles ikke Personen, hverken formodentlig mig, om hvem han ellers udtalte sig meget sympatetisk, eller Generaldirektør Tegner, nej, det var selve Sagen og kun den, han vilde ramme. Men jeg beder ærede Medlemmer om at overveje de Udtryk, der nu ere faldne fra det ærede Medlem i hans Tale i Dag, og sige mig, om der er en eneste af dem, der gaar herfra i Dag uden med det Indtryk, at det ærede Medlems Udtalelser ere et stærkt Angreb paa Personerne. — Se, saa længe som det ærede Medlem har denne Mangel paa Evner, jeg her har omtalt, vil jeg søge at undgaa en Diskussion med ham. Naar det ærede Medlem en Gang skulde kunne komme til dette, at tale om Sagernes Realitet i de samme Udtryk som dem, i hvilke vi andre pleje at tale om Sagernes Realitet, skal det være mig en Fornøjelse at diskutere Sagerne med ham.

Linn: Ja, jeg kan fatte mig i meget stor Rorthed, naar den højtærede Minister overhovedet ikke vil diskutere Sagerne med mig, har jeg ikke noget ved denne Lejlighed over for den højtærede Minister at gøre. — Men inden jeg afslutter Forholdet til den højtærede Minister, er der dog en Realitet, jeg vil paatale. Naar den højtærede Minister udtalte, at man i 1893, da man forberedte Loven af 1894, allerede har været inde paa den Betragtning, at Godstiltvæksten vilde tage af, tror jeg, den højtærede Minister tager fejl. Jeg antager ikke, at han selv var blandt dem, der overvejede de Sager, saaledes at han taler ud af egen Erfaring, og jeg tror efter alt, hvad jeg har

set i Rigsdagstidenden fra den Tid, og alt, hvad jeg erindrer fra den Tid, at den almindelige Opfattelse var denne, at Godstiltvæksten vilde blive ved at tiltage. Men en anden Sag er det jo ganske vist, at jeg og adskillige andre med Bestemthed beregnede, at naar man byggede en ny Godstation ved Østerbro og en Godstation ved Frihavnen, og naar man anlagde Forbindelsesspor mellem Vestbanerne paa den ene Side og Frihavns og Østerbros Godstationer paa den anden Side, vilde Tiltvæksten for Københavns Godstation ikke alene standse, men ogsaa tage meget betydeligt af. Ja, det bedrøffer jeg mig fremdeles, og derom tror jeg ikke, at der har været divergerende Ansuelser den Gang eller kan være nogle divergerende Ansuelser nu. Men det er jo det, som jeg før i min Tale pointerede derhen, at jeg sagde, at disse Ting kan man først faa Erfaring om, naar man har faaet de Anlæg færdige, hvorpom Tælen er. Først naar Østerbros Godstation er anlagt, og Forbindelsesbanerne ere i Drift, kan det vise sig, om Godstiltvæksten vil tage af.

Dernæst tilbage til den højtærede Ministers personlige Henvendelse til mig. Naar den højtærede Minister kan stænke mig saa meget, at han udtaler, at min Kritik kan være ganske indgaaende i Realiteten, og jeg ikke tilsigter andet end Sagernes Fremme, ja, saa er det alt, hvad jeg kræver af ham; men saa finder jeg heller ikke, der er Anledning for ham til, idet han samlede sammen en Buket af Udtalelser fra mig, der naturligvis, naar de tages saadan udrebne af deres Sammenhæng, se ud som positive Ubehageligheder og næsten Personligheder, saa at bruge det Udtryk til mig: "En Flom af uhyggelige Udtryk." Det forekommer mig, at naar man over for en Rigsdagsmand bruger det Udtryk "en Flom af uhyggelige Udtryk", umuliggør man det for ham at tale i en Sag, i alle Tilfælde at tale med og til den Minister, som har med Sagen at gøre, og jeg finder, at det er saa fuldstændig umedholdeligt, naar den højtærede Minister i samme Mandedrøet udtalte, at han opfattede mine Udtalelser som ikke personlige, men virkelig saglige.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning